

РЕШЕНИЕ

№ 2984

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12500** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от С. С. В., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1407, [улица]. сграда „Корона“, вх. Б, ет. 5, ап. № 14, чрез адв. М. Ел-Т. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0252-000140 от 05.11.2021 г., издадена от Р. Х., на длъжност началник група към ОДМВР – [населено място], РУ – [населено място].

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна поради липса на компетентност, а в условията на евентуалност - незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че не били представени доказателства относно предоставянето на МПС от страна на жалбоподателя на водача В. В.. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да прогласи заповедта за нищожна респ. да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Не претендира за разности по делото.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея доводи.

Ответната страна – Началник група към ОДМВР – [населено място], РУ – [населено място], редовно призован, не изпраща представител. Не претендира за разности.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 21-0252-000140 от 05.11.2021 г., издадена от Р. Х., на длъжност началник група към ОДМВР – [населено място], РУ – [населено място] е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „А“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на С. С. В., л.а „А. КУ 7“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Били отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия GA № 204442 от 05.11.2021 г., че водачът В. С. В., управлявал собствения на С. С. В. л.а. „А. КУ 7“ с рег. [рег.номер на МПС] , след като е бил лишен от право да управлявал МПС по съдебен ред с Протокол № 588 от 20.07.2021 г. на РС Ловеч.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП.

Представена е Справка за нарушител/водач В. С. В., с последно отразени действия към 05.11.2021 г. и с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 345з-631 от 10.07.2018 г., с която директорът на ОДМВР-С. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като в т. 1.3 са посочени за такива – началниците на групите в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР С..

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат

за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 345з-631 от 10.07.2018 г. на директорът на ОДМВР-С. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и началниците на групите в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР С.. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводът на жалбоподателя за нищожност, съдът намира за неоснователен.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а „А. КУ 7“ с рег. [рег.номер на МПС], В. С. В., управлявал последният след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП. Предвид изложеното, неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че заповедта е немотивирана и от съдържанието ѝ не може да се извлекат обстоятелствата, въз основа на които е издадена. Относимите факти и обстоятелства, съставляващи фактическото основание за издаване на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК, а именно управление на моторно превозно средство от лице, с отнето по съдебен ред СУМПС, са констатирани с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица, въз основа на който се издава самата заповед и към който тя изрично препраща, поради което не е налице твърдения порок.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т.2а от ЗДвП хипотези, а именно – „собственик, който управлява МПС, след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред“. Ето защо изложените от жалбоподателя доводи в тази насока са неоснователни.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху

административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Съгласно нормата на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ, се установява безспорно, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният с отнето по съдебен ред СУМПС. Това обстоятелство не е опровергано от страна на жалбоподателя в хода на настоящото съдебно производство. Доводите на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е предоставял управлението на лишения от право да управлява МПС водач - В. В.. Същите обаче са ирелеватни за делото, тъй като нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в конкретната хипотеза, не изисква обосновка на причините кое лице, кога, как и със знанието на собственика, ли е предоставило управлението на МПС на лишения от право да управлява МПС водач. След като е установено от страна на административния орган, че водачът на превозното средство е лишен от право по съдебен ред на управлява МПС, то за последният не е съществувало друга възможност освен издаването на ЗППАМ. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Следва да се има предвид, че съставените актове за нарушение и останалите приложени по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат обвързваща съда доказателствена сила в настоящия процес, съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Последната посочена норма повелява, че редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способи. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не са налице материалноправните основания за прилагане на ПАМ.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорваният са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е

регламентирана в чл. 1, ал.2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на С. С. В. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. В., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1407, [улица]. сграда „Корона“, вх. Б, ет. 5, ап. № 14, чрез адв. М. Ел-Т. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0252-000140 от 05.11.2021 г., издадена от Р. Х., на длъжност началник група към ОДМВР – [населено място], РУ – [населено място].

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: